

Քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը — Թիվ քսաներկու

Եզեկիել Թիվ Երեք

Jeff Pippenger

2026-08-08

Եզեկիելը քահանա է հարյուր քառասունչորս հազարների կնքման
ժամանակաշրջանում: Առաջին գլխում Եզեկիելը վերցվում է սրբարան:

Եվ եղավ, երեսուներորդ տարում, չորրորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես
գերեվարվածների մեջ էի Քեբար գետի մոտ, երկինքները բացվեցին, և ես Աստծո
տեսիլքներ տեսա: Ամսվա հինգերորդ օրը, որը Հովակիմ թագավորի գերեվարման
հինգերորդ տարին էր, Տիրոջ խոսքը բացահայտորեն եղավ Բուզիի որդի Եզեկիել
քահանայի վրա՝ Քաղդեացիների երկրում, Քեբար գետի մոտ, և այնտեղ Տիրոջ ձեռքը
նրա վրա էր:

Եվ ես նայեցի, և ահա հյուսիսից մի մրրիկ էր գալիս, մեծ ամպ, և մի կրակ, որ իր մեջ
էր ոլորվում, և նրա շուրջը պայծառություն կար, և նրա միջից ինչպես սաթի գույն,
կրակի միջից: Եվ նրա միջից դուրս եկավ չորս կենդանի էակների նմանությունը: Եվ
այս էր նրանց տեսքը. նրանք մարդու նմանություն ունեին: Եվ նրանցից
յուրաքանչյուրն ուներ չորս դեմք, և յուրաքանչյուրն ուներ չորս թև: Եվ նրանց
ոտքերը ուղիղ ոտքեր էին, և նրանց ոտքերի ներքանները հորթի ոտքի ներքանի պես
էին, և նրանք շողշողում էին ողորկված պղնձի գույնի պես: Եվ նրանք մարդու
ձեռքեր ունեին իրենց թևերի տակ՝ իրենց չորս կողմերում. և նրանք չորսը ունեին
իրենց դեմքերն ու իրենց թևերը: Նրանց թևերը միացած էին մեկը մյուսին. նրանք
ընթանալիս չէին շրջվում. յուրաքանչյուրն ուղիղ առաջ էր գնում: Իսկ նրանց
դեմքերի նմանությունը այս էր. նրանք չորսը ունեին մարդու դեմք, և առյուծի դեմք՝
աջ կողմում. և նրանք չորսը ունեին եզի դեմք՝ ձախ կողմում. նրանք չորսը նաև
ունեին արծվի դեմք: Այսպես էին նրանց դեմքերը. և նրանց թևերը տարածված էին
վերև. յուրաքանչյուրի երկու թևերը միացած էին մեկը մյուսին, և երկուսը ծածկում
էին նրանց մարմինները:

Եվ նրանք ամեն մեկը գնում էին ուղիղ իրենց առաջ. ուր որ Հոգին պիտի գնար,
գնում էին, և գնալիս չէին դառնում: Իսկ կենդանի արարածների նմանությունը՝
նրանց տեսքը նման էր կրակի բոցավառ ածուխների և ճրագների տեսքի. այն վեր էր
բարձրանում և վար իջնում կենդանի արարածների մեջտեղում. և կրակը պայծառ
էր, և կրակից կայծակ էր ելնում: Եվ կենդանի արարածները վազում էին ու
վերադառնում՝ ինչպես կայծակի փայլի երևույթը: Եվ երբ ես նայում էի կենդանի
արարածներին, ահա մի անիվ երկրի վրա՝ կենդանի արարածների մոտ, նրանց չորս
երեսների դիմաց: Անիվների տեսքը և նրանց կազմությունը նման էր բերիլի գույնին,
և չորսն էլ միևնույն նմանությունն ունեին. և նրանց տեսքն ու կազմությունը այնպես
էր, ասես անիվը անիվի մեջտեղում լիներ: Երբ գնում էին, իրենց չորս կողմերով էին
գնում, և գնալիս չէին դառնում: Իսկ նրանց օղակները այնքան բարձր էին, որ

ահարկու էին, և նրանց օղակները լի էին աչքերով՝ շուրջանակի, իրենց չորսի վրա: Եվ երբ կենդանի արարածները գնում էին, անիվներն էլ նրանց կողքով գնում էին, և երբ կենդանի արարածները երկրից վեր էին բարձրանում, անիվներն էլ բարձրանում էին: Ուր որ Հոգին պիտի գնար, նրանք գնում էին, այնտեղ էլ նրանց հոգին պիտի գնար, և անիվները բարձրանում էին նրանց դիմաց, որովհետև կենդանի արարածի հոգին անիվների մեջ էր:

Երբ նրանք գնում էին, սրանք ևս գնում էին, և երբ նրանք կանգնում էին, սրանք ևս կանգնում էին. և երբ նրանք բարձրանում էին երկրից, անիվներն էլ նրանց դիմաց բարձրանում էին, որովհետև կենդանի արարածի հոգին անիվների մեջ էր: Եվ կենդանի արարածների գլուխների վրա եղած հաստատության նմանությունը սոսկալի բյուրեղի տեսքի պես էր՝ տարածված նրանց գլուխների վերևում: Եվ հաստատության տակ նրանց թևերը ուղիղ էին՝ մեկը դեպի մյուսը. յուրաքանչյուրն ուներ երկուսը, որոնք ծածկում էին իր մարմինը այս կողմից, և յուրաքանչյուրն ուներ երկուսը, որոնք ծածկում էին իր մարմինը այն կողմից: Եվ երբ նրանք գնում էին, ես լսում էի նրանց թևերի ձայնը՝ ինչպես մեծ ջրերի ձայնը, ինչպես Ամենագործի ձայնը, խոսքի ձայնի պես, ինչպես գործի աղմուկը. երբ նրանք կանգնում էին, իջեցնում էին իրենց թևերը: Եվ մի ձայն էր գալիս հաստատությունից, որ նրանց գլուխների վերևում էր, երբ նրանք կանգնում էին և իջեցնում էին իրենց թևերը: Եվ այն հաստատության վերևում, որ նրանց գլուխների վերևում էր, գահի նմանություն կար՝ շափյուղա քարի տեսքի պես. և գահի նմանության վրա վերևում մարդու տեսքի նմանություն կար: Եվ ես տեսա սաթի գույնի պես, ինչպես կրակի տեսքը նրա ներսում՝ շուրջանակի, նրա մեջքի տեսքից մինչև վերև, և նրա մեջքի տեսքից մինչև ներքև ես տեսա, կարծես, կրակի տեսք, և նրա շուրջը պայծառություն կար: Ինչպես անձրևի օրը ամպի մեջ եղող ծիածանի տեսքն է, այնպես էր շուրջանակի եղող պայծառության տեսքը: Սա էր Տիրոջ փառքի նմանության տեսքը: Եվ երբ ես դա տեսա, ընկա իմ երեսի վրա, և լսեցի խոսողի ձայնը: Եզեկիել 1:1–28:

«Եզեկիելը՝ սգացող աքսորյալ մարգարեն, Քաղդեացիների երկրում, ստացավ տեսիլք, որը սովորեցնում էր նույն հավատի դասը Իսրայելի գորավոր Աստծու հանդեպ: Երբ նա Քոբար գետի ափերին էր, հյուսիսից կարծես մի մրրիկ էր գալիս, «մեծ ամպ, և ինքն իր մեջ բոցավառվող կրակ, և նրա շուրջը՝ փայլք, և նրա միջից՝ ինչպես սաթի գույնը»: Տարօրինակ տեսք ունեցող մի շարք անիվներ, որոնք հատվում էին միմյանց, շարժվում էին չորս կենդանի էակների կողմից: Այս ամենից շատ վեր էր «գահի նմանությունը, ինչպես շափյուղա քարի տեսքը. և գահի նմանության վրա վերևում մարդու նմանության կերպարանքն էր»: «Իսկ կենդանի էակների նմանության մասին՝ նրանց տեսքը նման էր կրակի բորբոքված ածուխների և ճրագների տեսքին. այն վեր ու վար էր շարժվում կենդանի էակների մեջտեղում. և կրակը պայծառ էր, և կրակից կայծակ էր ելնում»: «Եվ քերովբեների մեջ նրանց թևերի տակ երևում էր մարդու ձեռքի կերպարանքը»:

«Անիվների ներսում անիվներ կային՝ այնքան բարդ մի դասավորությամբ, որ առաջին հայացքից դրանք Եզեկիելին բոլորովին խառնաշփոթ էին թվում: Սակայն երբ շարժվում էին, շարժվում էին հրաշալի ճշգրտությամբ և կատարյալ ներդաշնակությամբ: Երկնային էակներն էին մղում այդ անիվները, և, ամենից վեր,

փառավոր շափյուղյա գահի վրա, գտնվում էր Հավիտենականը, մինչդեռ գահի շուրջը տարածվում էր շրջափակող ծիածանը՝ շնորհի և սիրո խորհրդանիշը: Տեսարանի ահեղ փառքով հաղթահարված՝ Եզեկիելը երեսն ի վայր ընկավ, երբ մի ձայն պատվիրեց նրան վեր կենալ և լսել Տիրոջ խոսքը: Այն ժամանակ նրան տրվեց նախագգուշացման պատգամ Իսրայելի համար»: Testimonies, 751.

Այն տարում, երբ մեռավ Օզիա թագավորը, ես տեսա Տիրոջը՝ նստած բարձր ու վերամբարձ աթոռի վրա, և Նրա պատմուճանի փեշերը լցնում էին տաճարը: Նրա վերևում կանգնած էին սերովբեները. նրանցից յուրաքանչյուրն ուներ վեց թև. երկուսով ծածկում էր իր երեսը, երկուսով ծածկում էր իր ոտքերը, և երկուսով թռչում էր: Եվ մեկը ձայն էր տալիս մյուսին ու ասում. «Սուրբ, սուրբ, սուրբ է Ջորաջ Տերը. ամբողջ երկիրը լի է Նրա փառքով»: Եվ դրան պոնները շարժվեցին աղաղակողի ձայնից, և տունը լցվեց ծխով: Այն ժամանակ ես ասացի. «Վա՛յ ինձ, որովհետև կորչեցի. քանզի ես անմաքուր շուրթերով մարդ եմ, և բնակվում եմ անմաքուր շուրթերով ժողովրդի մեջ. որովհետև իմ աչքերը տեսան Թագավորին՝ Ջորաջ Տիրոջը»: Այն ժամանակ սերովբեներից մեկը թռավ դեպի ինձ՝ իր ձեռքում ունենալով բորբոքված ածուխ, որը քաշերով վերցրել էր գոհասեղանից: Եվ նա դրեց այն իմ բերանին ու ասաց. «Ահա, սա դիպավ քո շուրթերին, և քո անօրենությունը վերացվեց, և քո մեղքը քավվեց»: Եվ ես լսեցի Տիրոջ ձայնը, որ ասում էր. «Ո՛ւմ ուղարկեմ, և ո՞վ կգնա մեզ համար»: Եվ ես ասացի. «Ահա ես եմ. ինձ ուղարկիր»: Եսայիա 6:1-8:

«Այս տեսիլքը Եզեկիելին տրվեց այն ժամանակ, երբ նրա միտքը լի էր մռայլ կանխագագացումներով: Նա տեսնում էր իր հայրերի երկիրը՝ ամայացած ընկած: Այն քաղաքը, որ մի ժամանակ լի էր մարդկանցով, այլևս բնակված չէր: Նրա պարիսպների ներսում այլևս չէին լսվում ո՛չ ուրախության ձայնը, ո՛չ էլ գովաբանության երգը: Ինքը՝ մարգարեն, օտար էր օտար երկրում, ուր անսահման փառասիրությունն ու վայրագ դաժանությունը գերիշխում էին: Այն, ինչ նա տեսնում ու լսում էր մարդկային բռնակալության և անիրավության մասին, վշտացնում էր նրա հոգին, և նա դառնորեն սգում էր գիշեր ու ցերեկ: Սակայն Քեբար գետի մոտ նրա առջև ներկայացված հրաշալի խորհրդանիշները հայտնում էին մի գերիշխան գործություն, որ ավելի հզոր էր, քան երկրային իշխանավորներին: Ասորեստանի և Բաբելոնի հպարտ ու դաժան միապետներից վեր գթության և ճշմարտության Աստվածն էր գահակալում»:

«Անվանակի նմանվող այն բարդությունները, որոնք մարգարեին երևում էին այդպիսի խառնաշփոթության մեջ ներգրավված, առաջնորդվում էին անսահման ձեռքով: Աստծո Հոգին, որ նրան հայտնվեց որպես այդ անիվները շարժող և ուղղորդող, խառնաշփոթությունից ներդաշնակություն էր բերում. այսպես էլ ամբողջ աշխարհը գտնվում էր Նրա վերահսկողության ներքո: Փառավորված էակների բյուրավոր բազմություններ պատրաստ էին Նրա խոսքի համաձայն զսպելու չար մարդկանց գործությունն ու քաղաքականությունը և բարիք բերելու Իր հավատարիմներին»:

«Նույն կերպ, երբ Աստված պատրաստվում էր սիրելի Հովհաննեսին բացել եկեղեցու պատմությունը գալիք դարերի համար, Նա նրան տվեց Փրկչի հետաքրքրության ու հոգածության հավաստիքը Իր ժողովրդի հանդեպ՝ նրան հայտնելով «Մարդու Որդուն նման Մեկին», որ քայլում էր աշտանակների մեջ, որոնք խորհրդանշում էին յոթ եկեղեցիները: Մինչ Հովհաննեսին ցույց էր տրվում եկեղեցու վերջին մեծ պայքարները երկրային իշխանությունների դեմ, նրան նաև թույլ տրվեց տեսնելու հավատարիմների վերջնական հաղթությունն ու ազատագրությունը: Նա տեսավ, որ եկեղեցին ներքաշված է մահաբեր հակամարտության մեջ գազանի և նրա պատկերի հետ, և որ այդ գազանին երկրպագելը պարտադրվում է մահվան սպառնալիքով: Բայց, նայելով մարտի ծխից ու աղմուկից անդին, նա տեսավ Սիոն լեռան վրա Գառան հետ մի բազմություն, որոնք, գազանի դրոշմի փոխարեն, ունեին «Հոր անունը՝ իրենց ճակատների վրա գրված»: Եվ դարձյալ նա տեսավ «նրանց, որ հաղթանակ էին տարել գազանի, և նրա պատկերի, և նրա դրոշմի, և նրա անվան թվի վրա, կանգնած ապակե ծովի վրա, ունենալով Աստծու քնարները» և երգելով Մովսեսի ու Գառան երգը:»

«Այս դասերը մեր օգտի համար են: Մենք պետք է մեր հավատը հաստատուն պահենք Աստծու վրա, որովհետև հենց մեր առջևում է այն ժամանակը, որ պիտի փորձի մարդկանց հոգիները: Քրիստոսը, Ձիթենյաց լեռան վրա, վերապատմեց այն ահեղ դատաստանները, որ պիտի նախորդեին Իր երկրորդ գալստյանը. «Լսելու եք պատերազմների և պատերազմների լուրերի մասին»: «Ազգ պիտի ելնի ազգի դեմ, և թագավորություն՝ թագավորության դեմ. և պիտի լինեն սովեր, համաճարակներ և երկրաշարժեր՝ զանազան տեղերում: Այս ամենը երկանց սկիզբն է»: Թեև այս մարգարեությունները մասնակիորեն կատարվեցին Երուսաղեմի կործանման ժամանակ, դրանք առավել անմիջական կիրառություն ունեն վերջին օրերի համար:»

«Մենք կանգնած ենք մեծ և հանդիսավոր իրադարձությունների շեմին: Մարգարեությունն արագորեն կատարվում է: Տերը դռան առջև է: Շուտով մեր առջև պիտի բացվի մի ժամանակաշրջան, որ ճնշող հետաքրքրություն պիտի ունենա բոլոր ողջերի համար: Անցյալի վեճերը պիտի վերակենդանանան, նոր վեճեր պիտի ծագեն: Այն տեսարանները, որ պիտի կատարվեն մեր աշխարհում, դեռևս անգամ չեն իսկ երագվել: Սատանան գործում է մարդկային գործակալությունների միջոցով: Նրանք, ովքեր ջանք են գործադրում Սահմանադրությունը փոխելու և կիրակիի պահպանումը պարտադրող օրենք ապահովելու համար, քիչ են գիտակցում, թե ինչ պիտի լինի դրա արդյունքը: Ճգնաժամը հենց մեր վրա է հասնում:»

«Բայց այս մեծ ճգնաժամի մեջ Աստծո ծառաները չպետք է իրենց վրա ապավինեն: Եսայիային, Եզեկիելին և Հովհաննեսին տրված տեսիլքներում մենք տեսնում ենք, թե որքան սերտորեն է երկինքը կապված երկրի վրա տեղի ունեցող իրադարձությունների հետ, և թե որքան մեծ է Աստծո հոգատարությունը Իրեն հավատարիմների հանդեպ: Աշխարհը առանց իշխանի չէ: Գալիք իրադարձությունների ծրագիրը Տիրոջ ձեռքում է: Երկնքի Վեհափառությունը Իր իսկ հոգածության ներքո ունի թե՛ ազգերի ճակատագիրը, թե՛ Իր եկեղեցու խնդիրները:»

«Մենք մեզ թույլ ենք տալիս Տիրոջ գործում չափազանց շատ հոգս, նեղություն և տարակուսանք զգալ: Սահմանափակ մարդիկ թողնված չեն պատասխանատվության բեռը կրելու: Մենք պետք է վստահենք Աստծուն, հավատանք Նրան և առաջ ընթանանք: Երկնային պատգամաբերների անխոնջ հսկողությունը և նրանց անընդհատ ծառայությունը երկրի էակների հետ առնչությամբ մեզ ցույց են տալիս, թե ինչպես է Աստծո ձեռքը ղեկավարում անիվը անիվի մեջ: Աստվածային Վարդապետը Իր գործում մասնակցող յուրաքանչյուրին ասում է, ինչպես հնում ասաց Կյուրոսին. «Ես քեզ գոտևորեցի, թեև դու Ինձ չճանաչեցիր»»

«Եզեկիելի տեսիլքում Աստված Իր ձեռքն ուներ քերովբեների թևերի տակ: Սա Նրա ծառաներին սովորեցնելու համար է, որ աստվածային գործությունն է նրանց հաջողություն տալիս: Նա պիտի գործի նրանց հետ, եթե նրանք հեռացնեն անօրենությունը և դառնան սրտով ու կյանքով մաքուր:»

«Կենդանի արարածների միջով կայծակի արագությամբ անցնող պայծառ լույսը ներկայացնում է այն արագությունը, որով այս գործը վերջապես պիտի առաջ գնա դեպի իր լրումը: Նա, Ով չի ննջում, Ով անընդհատ գործում է Իր նպատակների իրագործման համար, կարող է Իր մեծ գործը ներդաշնակորեն առաջ տանել: Այն, ինչ սահմանափակ մտքերին, խճճված ու բարդ, թվում է խառն ու դժվարահաս, Տիրոջ ձեռքը կարող է կատարյալ կարգի մեջ պահել: Նա կարող է հնարել ուղիներ և միջոցներ՝ խափանելու ամբարիշտ մարդկանց մտադրությունները, և պիտի շփոթության մատնի նրանց խորհուրդները, ովքեր նենգություն են նյութում Իր ժողովրդի դեմ»:

«Եղբայրներ՝ ր, այժմ սգի և հուսահատության ժամանակ չէ, կասկածին ու անհավատությանը տեղի տալու ժամանակ չէ: Քրիստոսն այժմ Փրկիչ չէ Հովսեփի նոր գերեզմանում՝ մեծ քարով փակված և հոռմեական կնիքով կնքված. մենք հարություն առած Փրկիչ ունենք: Նա է Թագավորը, Զորքերի Տերը. Նա նստում է քերովբեների միջև, և ազգերի կովի ու խռովության մեջ անգամ Նա դեռ պահպանում է Իր ժողովրդին: Նա, որ իշխում է երկինքներում, մեր Փրկիչն է: Նա չափում է յուրաքանչյուր փորձությունը: Նա հսկում է հնոցի կրակը, որ պիտի փորձի յուրաքանչյուր հոգի: Երբ թագավորների ամբոցները տապալվեն, երբ Աստծո բարկության նետերը խոցեն Նրա թշնամիների սրտերը, Նրա ժողովուրդը անվտանգ կլինի Նրա ձեռքում»: Վկայություններ, հատոր 5, 752–754:

Եզեկիելը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի մեջ լինելու թեկնածուներին, և տող առ տող նրա փորձառությունը սրբաբանում համընկնում է Եսայիայի և Հովհաննեսի սրբաբանի ներսում ունեցած փորձառության հետ: Մենք այժմ գտնվում ենք տաճարի փորձության մեջ՝ այն երեք փորձություններից երկրորդում, որ կնիք են դնում հարյուր քառասունչորս հազարի վրա: Այդ ժամանակաշրջանը այն մաքրագործությունն է, որ Իրականացնում է Ուխտի Պատգամաբերը՝ Մաղաքիա 3-ի կատարմամբ: Երեք փորձությունների մաքրագործման գործընթացը Մաղաքիայի կրակոտ «վառարանն» է, «որ պետք է փորձի յուրաքանչյուր հոգի»: Երբ երրորդ հրեշտակը ժամանեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, Ուխտի Պատգամաբերը

հանկարծակի եկավ Իր տաճարը և այդ պատմության իմաստուն կույսերին առաջնորդեց Սրբությունների Սրբությունը՝ Իր հավատարիմներին կնքելու համար, սակայն այդ պատմության կույսերը ապստամբեցին, և մինչև 1856 թվականը Ֆիլադելֆիական Միլլերիական շարժումը փոխվեց Լաոդիկեական Միլլերիական շարժման, և 1863 թվականին դարձավ Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա Ադվենտիստների եկեղեցին:

Երրորդ հրեշտակը, որ հանկարծակի հայտնվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, 1863 թվականին հեռացրեց իր ներկայությունը, ապա վերադարձավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Քսանհինգ տարի անց այժմ կրկնվում է այն տաճարային փորձությունը, որի նախատիպը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ն էր: Քսանհինգը խորհրդանշականորեն մարգարեական տասանորդն է երկու հարյուր հիսունի, իսկ երկու հարյուր հիսունը խորհրդանշել է այն պատմության, որ ներկայացված է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկից տասնհինգ համարներում: Երկու հարյուր հիսունը, և քսանհինգը, անիվ է Եզեկիելի սրբարանի տեսիլքի ներսում: Քսանհինգը խորհրդանշել է իմաստունների և ամբարիշտների բաժանման՝ ի կատարումն եռափուլ փորձառության գործընթացի, որ ներկայացված է մաքրագործման գործում, որն իրականացվում է Ուխտի Պատգամաբերի կողմից:

Մատթեոսի քսանհինգերորդ գլուխը պարունակում է երեք առակ, և յուրաքանչյուր առակ ցույց է տալիս իմաստունների և ամբարիշտների բաժանումը հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ժամանակում: Գլխում ներկայացված Աստծո ժողովրդի հույսն այն է, որ նրանք լինեն իմաստուն կույս՝ տիրապետելով կեսգիշերային աղաղակի լուրի յուզին: Նրանց հույսն այն է, որ իրենց անձնական փորձաշրջանի ընթացքում իրենց կառավարմանը հանձնված հատուկ տաղանդները գործադրելու իրենց տնտեսության մեջ նրանք դատվեն որպես հավատարիմ ծառա: Նրանց հույսն այն է, որ դատվեն որպես Աստծո արքայի ոչխար՝ նստեցված Նրա աջ կողմում, և ոչ թե որպես այժ՝ Նրա ձախ կողմում: Քսանհինգը խորհրդանշել է իմաստունների և ամբարիշտների բաժանման՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ժամանակում: Քսանհինգը Եզեկիելի անիվներից մեկն է:

Մեր գերության քսանհինգերորդ տարում, տարվա սկզբին, ամսվա տասներորդ օրը, այն բանից տասնչորս տարի հետո, երբ քաղաքը խոցվեց, հենց նույն օրը Տիրոջ ձեռքը եղավ ինձ վրա և ինձ այնտեղ տարավ: Եզեկիել 40:1:

Գերության քսանհինգերորդ տարին ներկայացված է հոկտեմբերի 22-ով, որը ներկայացվում է տնօրինական մի դռան փակմամբ: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին մի դուռ բացվեց և մի դուռ փակվեց, երբ երկու դասեր առանձնացվեցին:

Եվ Փիլադելֆիայի եկեղեցու հրեշտակին գրի՛ր. Այս է ասում Սուրբը, Ճշմարիտը, որ ունի Դավթի բանալին, որ բացում է, և ոչ ոք չի փակում, և փակում է, և ոչ ոք չի բացում. Գիտեմ քո գործերը. ահա, քո առաջ բաց դուռ եմ դրել, և ոչ ոք չի կարող այն փակել, որովհետև դու փոքր ուժ ունես, և պահել ես իմ խոսքը, և իմ անունը չես ուրացել: Հայտնություն 3:7, 8.

Քրիստոսը Փիլադելփիայի հրեշտակին ասում է, որ ճանաչում է նրանց գործը, որ Փիլադելփիայի եկեղեցու առջև բաց դուռ է դրել: Այդ դուռը բացվում է «Դավթի բանալիով»՝ այն բանալիով, որ դրված է Եղիակիմի վրա:

Եվ պիտի պատահի այն օրը, որ ես պիտի կանչեմ իմ ծառային՝ Եղիակիմին՝ Քեդկիայի որդուն. և պիտի հագցնեմ նրան քո պատմուճանը, և պիտի զորացնեմ նրան քո գոտիով, և քո իշխանությունը պիտի հանձնեմ նրա ձեռքը. և նա հայր պիտի լինի Երուսաղեմի բնակիչների և Հուդայի տան համար: Եվ Դավթի տան բանալին պիտի դնեմ նրա ուսին. և նա պիտի բացի, և ոչ ոք պիտի չփակի, և նա պիտի փակի, և ոչ ոք պիտի չբացի: Եսայիա 22:20–22.

Այն օրը, երբ Եղիակիմը կանչվում է, նա գատվում է ամբարիշտ Սեբնայից:

Այսպես է ասում Զորաց Տեր Աստվածը. Գնա՛, մտի՛ր այս գանձապետի՝ Սեբնայի մոտ, որ տան վրա է, և ասա՛. «Ի՞նչ ունես դու այստեղ, և ո՞ւմ ունես դու այստեղ, որ քեզ համար այստեղ գերեզման ես կերտել, ինչպես նա, որ իր համար բարձունքում գերեզման է կերտում և իր համար բնակարան է փորագրում ժայռի մեջ: Ահա Տերը պիտի ուժգին գերեվարությամբ քեզ հեռու տանի և անպատճառ ծածկի քեզ: Նա անշուշտ քեզ պիտի սաստիկ պտտեցնի և գնդակի պես շարտի ընդարձակ երկիր. այնտեղ պիտի մեռնես, և այնտեղ քո փառքի կառքերը պիտի լինեն քո տիրոջ տան ամոթը»: Եսայիա 22:15–18.

Իմաստուն և անմիտ կույսերի բաժանումը, որով կատարվեց Շեբնայի և Եղիակիմի առակի իրականացումը, տեղի ունեցավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, ինչպես նաև Հովակիմի գերության քսանհինգերորդ տարում, որը մ.թ.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ն էր: Եզեկիելի ութերորդ գլխում ադվենտիզմի ներսում գտնվող ամբարիշտները, որոնք ներկայացված են Երուսաղեմով, ներկայացված են որպես արևին խոնարհվող քսանհինգ տղամարդիկ: Երուսաղեմի կործանումը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը, որը նաև այն ուղենիշն է, որ ավարտում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակը: Այդ կնքման ժամանակը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և Հիսուսը և՛ Ալֆան է, և՛ Օմեգան, ուստի 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, որպես կնքման սկզբնակետ, պատկերում է վախճանը՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը նախապատկերված էր 1888 թվականի Մինեապոլիսի ժողովներով, որովհետև Քույր Ուայթը ցույց է տալիս, որ երբ Նյու Յորքի մեծ շենքերը կործանվեցին 9/11-ին, Հայտնություն 18.1–3-ը կատարվեց: Այդ ժամանակ, ինչպես 1888-ին, նա նույնականացրեց, որ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը իջավ՝ իր փառքով երկիրը լուսավորելու համար: 1888 թվականի ապստամբությունը նա համեմատեց Կորնի, Դաթանի և Աֆիրամի ապստամբության հետ, որոնց ուրացությանն էլ միացան նաև համբավվող երկու հարյուր հիսուն մարդիկ: Հին Իսրայելի սկզբնական պատմության մեջ Կորնի և նրա համախոհների ապստամբության երկու հարյուր հիսուն ապստամբները նախապատկերում էին այն քսանհինգ մարդկանց, որոնք հին Իսրայելի ավարտական շրջանում արևին էին երկրպագում:

Լատդիկյան ադվենտիզմի քսանհինգ առաջնորդների՝ Կիրակնօրյա օրենքի առաջ խոնարհվելը, և երկուհարյուր հիսունի՝ 9/11-ի ժամանակ, ներկայացնում է կնքման ժամանակը՝ քսանհինգ թվի խորհրդանշանությամբ (իմաստունների և ամբարիշտների բաժանման խորհրդանիշը), որպեսզի նշանադրի կնքման ժամանակի սկիզբն ու ավարտը: Անկախ նրանից՝ դա Մովսեսի օրերի երկուհարյուր հիսուն ապստամբներն են, թե Եզեկիելի ութերորդ գլխի քսանհինգ մարդիկ, թե Մատթեոսի քսանհինգերորդ գլխի բաժանման երեք վկաները, թե գերության քսանհինգերորդ տարին Եզեկիել քառասունում. քսանհինգի խորհրդանիշի բոլոր դրսևորումները համընկնում են երեք երկուհարյուր հիսունամյա ժամանակաշրջանների հետ, որոնք իրենց ավարտին հասան համապատասխանաբար մ.թ.ա. 207, 313 և 2026 թվականներին:

Քսանհինգը, այսպես ասած, քսանհինգի առանցք է, որը քսանհինգի բոլոր գծերը բերում է կատարելության: Այն դառնում է արքայության մարգարեական բանալիներից մեկը, որ տրվել է Պետրոսին՝ հստակություն բերելու համար քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության մեջ: Բազմիցս հաստատվել է ավելի քան երեք վկաների միջոցով, որ Դանիել տասնմեկի տասից տասնհինգ համարները ներկայացնում են մի գիծ, որը ընդգրկում է 1989 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքի պատմությունը, որն էլ քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմությունն է: Հուդայի ցեղի Առյուծն այժմ բացում է Եզեկիելի անիվների կնիքները, մինչ բացում է ծածուկ պատմությունը, որը պիտի ավարտին հասցնի վերջին օրերի Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրը:

Հաջորդ հոդվածներում մենք կշարունակենք պարզորոշել Եզեկիելի անիվները, որոնք ներկայացնում են վերջին օրերում մարդկանց բարդ փոխազդեցությունը: Այս հոդվածի սկզբում բերված Եզեկիել առաջին գլուխը և Վկայություններ, հինգերորդ հատորից կից հատվածը, մեր հետագա ընթացքի ընթացքում կշարունակեն լինել մեր հղման հիմնական կետը: Երբ անիվները ներկայացվեն իրենց պատշաճ տեղում և մարգարեական պատմության մյուս անիվների հետ իրենց պատշաճ հատումներով, մենք ցույց կտանք, որ այն երեք հարյուր իննսունմեկ տարին և տասնհինգ օրը, որոնք 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին զորացրին առաջին հրեշտակին, Եզեկիելի կողմից նույնպես ներկայացված են որպես երեք հարյուր իննսուն տարի՝ կապված Երուսաղեմի պաշարման մեկ ու կես տարվա հետ, և որ այս մարգարեական լույսի գալուստը նույնականացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի դրոշի բարձրացումը:

1299 թվականի հուլիսի 27-ից մինչև 1337 թվականը ներկայացնում է երեսունութ տարի Հայտնություն իննի տասներորդ խոսքի հարյուր հիսուն տարիների (հինգ ամիսների) սկզբում: Այդ հարյուր հիսուն տարիները կապվում են տասնհինգերորդ խոսքի երեք հարյուր իննսունմեկ տարիների և տասնհինգ օրերի հետ: Այսպիսով, այդ երկու ժամանակաշրջանների սկիզբը կազմում է մարգարեության մեկ գիծ, որը եզրափակվեց Ջոսիա Լիչի 1838 և 1840 թվականների կանխասացության կատարմամբ և նշանավորեց Միլլերի շարժման վերելքն ու զորացումը: Այդ պատմությունը, ադվենտիզմի սկզբում, նշանավորում է հարյուր քառասունչորս հազարի վեր հառնելը որպես դրոշ կիրակնօրյա օրենքից առաջ: Այսպիսով, Եզեկիելի երեք հարյուր իննսուն տարիները և Երուսաղեմի պաշարման մեկ ամբողջ հինգ տասներորդ տարին (1.5) նշանավորում են

մարգարեության այն գծի ավարտը, որը սկսվել էր 1299 թվականին:

Արժե նախքան հաջորդ հոդվածը քննել «Վկայություններ», հինգերորդ հատորից վերցված այդ հատվածը: